

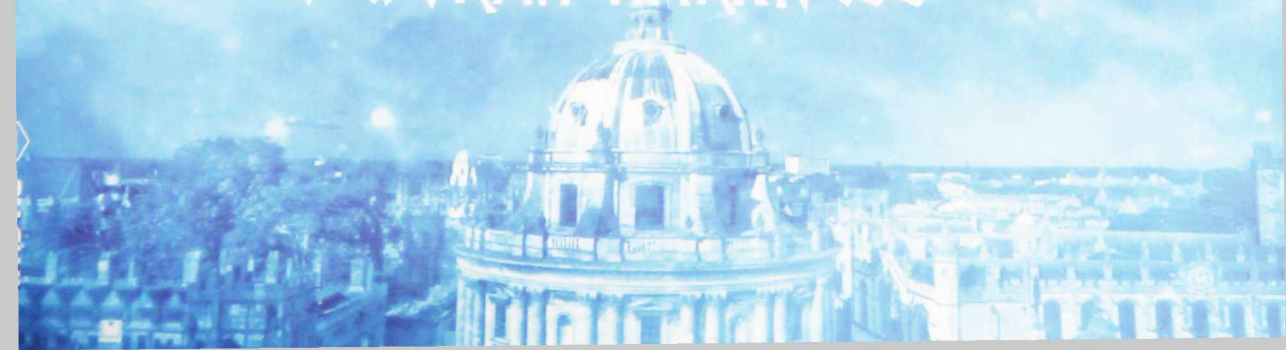

MẬT MÃ

2B

PHỤ THUY

DEBORAH HARKNESS

MẶT MÀ
PHỒ THUY ·

SHADOW OF NIGHT

Copyright © Deborah Harkness, 2012.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Viking, a member of Penguin Group (USA) Inc.

MẬT MÃ PHÙ THỦY 2B

Bản quyền tiếng Việt © 2013 Công ty Cổ phần Sách Alpha

ISBN: 978-604-59-0163-2

Thiết kế bìa: Nguồn hình ảnh Internet

Biên tập viên Alpha Books: An Chi

Không phần nào trong xuất bản phẩm này được phép sao chép hay phát hành dưới bất kỳ hình thức hoặc phương tiện nào mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của Công ty Cổ phần Sách Alpha.

Chúng tôi luôn mong muốn nhận được những ý kiến đóng góp của quý vị độc giả để sách ngày càng hoàn thiện hơn.

Góp ý về sách, liên hệ về bản thảo và bản dịch: publication@alphabooks.vn

Liên hệ hợp tác về nội dung số: ebook@alphabooks.vn

Liên hệ hợp tác xuất bản & truyền thông trên sách: project@alphabooks.vn

Liên hệ dịch vụ tư vấn, đại diện & giao dịch bản quyền: copyright@alphabooks.vn

DEBORAH HARKNESS

MẬT MÃ
PHÙ THỦY^{2B}

Diệu Hằng *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

Tập hợp được hai mươi sáu phù thủy mạnh nhất ở London không hề đơn giản. Việc gặp hội đồng Rede không diễn ra như tôi tưởng tượng – kiểu như trong một phòng xử án, tôi đứng trước mặt dàn phù thủy hàng ngũ chỉnh tề. Thay vào đó, nó diễn ra suốt mấy ngày liền ở các cửa hiệu, quán rượu và phòng khách trên khắp thành phố. Không có những lời giới thiệu trang trọng, và không có thời gian để lãng phí vào những tình tiết xã giao khác. Tôi gặp nhiều phù thủy xa lạ đến mức hình ảnh tất cả bọn họ nhanh chóng trở nên nhập nhèm lẫn lộn với nhau.

Tuy thế, trải nghiệm lần này cũng thật ấn tượng. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được sức mạnh khôn cùng của lửa phù thủy. Goody Alsop không hề lừa tôi – cái nhìn chăm chú, mãnh liệt, cháy bỏng, hay sự đùng chạm của một phù thủy có bộ tóc đỏ rực đem lại thứ cảm giác không thể nhầm lẫn được. Mặc dù lửa trong máu tôi bùng lên nháy nhót khi cô ta ở gần, nhưng tôi rõ ràng không phải phù thủy lửa. Điều này được khẳng định khi tôi gặp thêm hai phù thủy lửa nữa trong một căn phòng riêng ở Mitre, một quán rượu tại khu Bishopgate.

“Cô ấy sẽ là một thách thức đấy,” một người nhận xét sau khi đọc xong tin tức từ làn da tôi.

“Một thợ dệt se sợi thời gian cùng với rất nhiều nước và lửa ở trong cô ấy,” người kia đồng ý. “Sự kết hợp mà tôi không nghĩ mình sẽ gặp được trong cuộc đời này.”

Các phù thủy của hội đồng Rede tụ họp tại nhà của Goody Alsop, nơi có không gian rộng rãi hơn đáng kể khiêm nhường bên ngoài của nó. Hai hồn ma lảng vảng qua các phòng, giống như vong hồn của Goody Alsop đã làm. Bọn họ đón khách ở cửa và lướt đi lặng lẽ để đảm bảo mọi người đều được thoải mái.

Các phù thủy gió bạo dạn hơn nhiều so với các phù thủy lửa. Sự tiếp xúc của bọn họ nhẹ nhàng và khô ráo cũng như khi họ lặng lẽ đánh giá sức mạnh và nhược điểm của tôi.

“Một cơn bão phù thủy đấy,” vị phù thủy có mái tóc bạch kim tầm năm mươi tuổi lẩm bẩm. Bà ta nhỏ nhắn, yếu điệu và di chuyển bằng một tốc độ chóng mặt, không giống như với đám người còn lại.

“Kiểm soát quá chặt,” người kia nói, mày cau lại. “Cô ấy cần để mọi vấn đề xảy ra tự nhiên, nếu không, mỗi luồng khí cô ấy tạo nên có thể trở thành một cơn bão bùng nổ dữ dội.”

Goody Alsop đón nhận mọi lời bình phẩm của họ bằng những lời cảm ơn, nhưng khi tất cả bọn họ rời đi, bà lão dường như thấy nhẹ nhõm hơn.

“Giờ ta sẽ nghỉ ngơi, bé con,” bà lão yếu ớt nói, đứng lên rồi bước vào nhà trong. Vong hồn của bà bám theo sau như một cái bóng.

“Không có người đàn ông nào trong hội đồng Rede ư, Goody Alsop?” Tôi hỏi, đỡ lấy khuỷu tay bà.

“Chỉ còn lại có một nhóm người đẩy thoi. Tất cả các pháp sư trẻ đều đến trường đại học để nghiên cứu triết học tự nhiên rồi,” bà thở dài nói. “Đây là một thời đại kỳ lạ, Diana ạ. Mọi người trong thời đại này đổ xô vào những thứ mới mẻ, và các phù thủy nghĩ sách vở sẽ dạy bọn họ tốt hơn kinh nghiệm. Ta sẽ phải để cô rời đi bây giờ. Hai tai ta đang ong lên rồi.”

Một phù thủy nước đơn độc đến Hươu Đực và Vương Miện vào sáng thứ Năm. Tôi đang nằm nghỉ, kiệt sức vì cuộc dạo bộ khắp thành phố ngày hôm trước. Dáng người cao lớn và lá lướt, vị phù thủy nước này không phải bước đi mà như chảy vào trong nhà vậy. Tuy nhiên, cô ta gặp phải một trở ngại cứng rắn tại bức tường ma cà rồng ngay ngoài tiền sảnh.

“Được rồi mà, Matthew,” tôi lên tiếng từ cửa phòng ngủ, vẫy tay ra hiệu cho cô ta tiến tới.

Khi chỉ còn lại chúng tôi, phù thủy nước kiểm tra tôi một lượt từ đầu đến chân. Ánh mắt cô ta râm ran như nước muối dính trên da, sống động như một giọt nước giữa lòng đại dương vào một ngày hè oi ả.

“Goody Alsop đã đúng,” cô ta nói bằng một chất giọng trầm thấp đầy nhạc tính. “Có quá nhiều nước trong máu của cô. Thế nên cô không thể gặp cả nhóm chúng tôi vì sẽ gây nên một trận đại hồng thủy mất. Cô phải gặp chúng tôi vào từng thời điểm riêng. Tôi e là sẽ mất cả ngày đấy.”

Bởi vậy, thay vì tôi tới gặp các phù thủy nước, họ đã chủ động đến gặp tôi. Họ nhỏ giọt ra nhà khiến Matthew và Françoise muốn phát điên. Nhưng không gì phủ nhận được mối quan hệ của tôi với họ, hay làn sóng ngầm mà tôi cảm thấy trước sự có mặt của một phù thủy nước.

“Nước không nói dối,” một phù thủy nước lầm bầm nói sau khi lướt đầu ngón tay qua trán và vai tôi. Cô ta lật ngửa hai bàn tay tôi để quan sát lòng bàn tay. Cô ta không lớn tuổi hơn tôi, có sắc diện rất gây chú ý: da trắng, tóc đen và mắt màu biển Caribbean.

“Nước gì cơ?” Tôi hỏi khi cô ta lần theo các nhánh phụ dẫn ra xa khỏi huyết mạch chính của tôi.

“Mỗi phù thủy nước ở London đã thu thập nước mưa từ giữa mùa hè cho tới lễ hội Mabon, sau đó trút nước vào cái bát lớn dùng để bói cầu của hội đồng Rede. Nó tiết lộ về người thợ dệt được mong đợi từ lâu, sẽ có nước trong huyết mạch của cô ấy.” Phù thủy nước buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm và thả hai tay tôi ra. “Chúng tôi đang cần những câu thần chú mới sau khi giúp hạm đội của Tây Ban Nha quay trở về. Goody Alsop có thể cung ứng thêm thần chú cho các phù thủy nước, nhưng thợ dệt người Scotland được ban sức mạnh của đất thì không thể giúp chúng tôi được – cho dù bà ấy có muốn đi nữa. Cô là đứa con gái đích thực của mặt trăng, nên sẽ giúp được chúng tôi.”

Sáng thứ Sáu, người đưa tin mang đến nhà tôi một địa chỉ trên phố Bread và những chỉ dẫn để tôi tới

đó vào lúc mười một giờ, để gặp mặt các thành viên còn lại của hội đồng Rede: hai phù thủy đất. Hầu hết các phù thủy đều có vài phần phép thuật đất trong họ. Đó là tiền đề thiết lập nên hội nhóm, và trong thời hiện đại, các hội đồng phù thủy đất cũng không đặc biệt xuất chúng. Tôi tò mò xem liệu các phù thủy đất thời đại Elizabeth có gì khác biệt không.

Matthew và Annie đi cùng tôi, trong khi Pierre chạy việc vặt cho Matthew còn Françoise thì ra ngoài mua bán. Chúng tôi đang dọn sạch sân nhà thờ Thánh Paul thì Matthew quay sang một thằng nhóc lang thang có khuôn mặt nhem nhuốc và hai cẳng chân gày gò đầy vết thương. Trong chớp nhoáng, lưỡi dao của Matthew kề sát tai đứa bé.

“Bỏ ngón tay ra khỏi đó ngay, thằng nhãi, không ta sẽ xin cái tai của mi đấy,” anh khẽ nói.

Tôi ngạc nhiên nhìn xuống, thấy mấy ngón tay thằng bé đang cọ vào chiếc túi tôi đeo bên eo.

Ở Matthew luôn có dấu hiệu bạo lực, ngay cả trong thời đại của tôi, nhưng ở London thời Elizabeth, điều đó càng dễ bộc lộ ra ngoài hơn. Dù vậy, anh đâu cần phải chĩa nanh độc của mình vào một đứa nhỏ như thế chứ.

“Matthew,” tôi cảnh cáo, để ý thấy vẻ kinh hãi trên gương mặt đứa trẻ, “dừng lại đi.”

“Người khác sẽ lấy tai mi hoặc kéo lê mi đến ngay trước mặt quan tòa đấy.” Mắt Matthew nheo lại, và mặt đứa bé càng trắng bệch thêm.

“Đủ rồi,” tôi gắt lên, rồi chạm vào vai đứa nhỏ, nhưng thằng bé chùn người lại. Trong chớp nhoáng,

